

Arrest

nr. 99 121 van 18 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (verzoeker) en X (verzoekster), die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat R. LENTZ loco advocaat D. ANDRIEN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van S. S. M:

A. Feitenrelaas

U, S. S. M., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadjiek origine te zijn, afkomstig uit Kunduz. U verklaart 38 jaar oud te zijn en te zijn geboren in het jaar 1353 (1974) in de stad Imam Sahib in het gelijknamige district in de provincie Kunduz, waar u ook gewoond hebt tot aan uw vertrek uit Afghanistan.

In 1385 (2006) huwde u in Imam Sahib met uw huidige echtgenote S. Z. (OV nr. 7505213 en CGVS nr. 12/14278/B), afkomstig uit Charekar stad in de provincie Parwan. Jullie hebben samen 2 dochters: S. N. (°Kabul, 5 jaar oud) en S. N. (°Kabul, 2 jaar oud). Uw echtgenote en kinderen vergezellen u hier in België.

U hebt Afghanistan verlaten omwille van problemen met de taliban.

Kort na uw huwelijk in 1385 (2006) begon u in Imam Sahib stad zelfstandig te werken als 'sarafi' of geldwisselaar. U had geen eigen kantoor maar werkte vanuit een klein stalletje op straat, voor de ingang van de money exchange market van Sarai. Uw klanten waren voornamelijk mensen die een relatief kleine hoeveelheid dollars of euros in afghani wilden wisselen. De problemen met de taliban begonnen voor u naar aanleiding van één van uw vaste klanten, Sergatullah genaamd, die regelmatig dollars bij u kwam inwisselen voor afghani. Het gebeurde meer dan eens dat hij u geld terug gaf bij het inwisselen, als een geschenk of als tip. Zo gaf hij u een keer 200 afghani terug, die u eerst niet wilde aannemen, maar hij stond erop. Hij verkocht u ook vaak dollars aan een lagere prijs dan op de reguliere markt. Jullie werden bevriend en hij bleef vaak even bij u zitten op straat om een praatje te maken. Ongeveer 3-4 maanden nadat deze Sergatullah voor de eerste keer geld was komen inwisselen, had hij voor u een papier bij. Het bleek om een uitnodigingsbrief van de taliban te gaan. Sergatullah vertelde u ook op dat moment dat hij zelf een talib was en dat u zich diende aan te sluiten bij de beweging van jihad omdat het uw plicht was aangezien u een moslim was en in god en de koran geloofde. U probeerde te protesteren en weigeren maar dit deed zijn toon veranderen en maakte hem kwaad, waardoor u zich genoodzaakt zag u erbij neer te leggen. U zou naar Pakistan moeten gaan om vertrouwd te raken met alles rond jihad, maar u vertelde hem alleen bereid te zijn het te doen als het in Kabul in Afghanistan kon, u wilde het land niet verlaten. Sergatullah ging akkoord en zou u later verdere concrete info bezorgen over een zelfmoordaanslag die u zou moeten plegen. Nadat hij wegging voelde u zich in shock en wist u niet goed wat te doen. U besloot het aan niemand te vertellen zodat het nieuws zich niet zou verspreiden, maar u contacteerde toch uw oom via de telefoon en vertelde hem wat er gebeurd was en dat u niet wist wat te doen. Uw oom raadde u aan het land te verlaten en naar het buitenland te vluchten. Hij regelde een smokkelaar voor u en uw gezin en een week later vertrokken jullie naar Kabul en vandaaruit richting Istanbul in Turkije en zo verder naar Europa.

U ontvluchtte Afghanistan samen met uw gezin op het einde van de maand assad 1390 (midden augustus 2011). Jullie kwamen in België aan op 6 mei 2012 en vroegen de daaropvolgende dag asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolgd en vermoord te zullen worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw identiteit en asielaanvraag legt u op 20 september 2012 (8 dagen na uw interview op het CGVS) volgende documenten voor: uw originele 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), de uitnodigingsbrief die u verkreeg vanwege de taliban en de envelop waarin deze documenten naar België werd verstuurd.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch voor de status van subsidiair beschermde is omdat de problemen die u verklaart te hebben gehad in Afghanistan en dewelke ook de rechtstreekse aanleiding waren voor uw vlucht en asielaanvraag in België, op verschillende punten onvoldoende overtuigend en onvoldoende aannemelijk zijn om een persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen bij een huidige terugkeer naar Afghanistan.

Hoewel het CGVS uw werkzaamheden gedurende 5 jaar als kleine zelfstandige geldwisselaar aan de money exchange market van Sarai niet betwist, komen uw verklaringen over de problemen vanwege de taliban die u hierbij betreft op talrijke punten onvoldoende zwaarwichtig, onvoldoende overtuigend en onvoldoende aannemelijk over om een persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen bij een actuele terugkeer naar Afghanistan.

Een eerste bemerking betreft een markante incoherentie tussen de verklaring over uw problemen in Afghanistan die u aflegde op het eerste interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en de verklaring die u later aflegt op het CGVS. Bij DVZ vertelde u dat u deze klant Sergatullah, die geregeld dollars kwam inwisselen bij u, 200 dollar leende maar dat hij het niet terug gaf en later opnieuw geld kwam vragen. U weigerde hem dat geld echter en dan zou hij u gevraagd hebben voor de taliban te beginnen werken (zie vragenlijst DVZ, p. 3 vraag 5, in administratief dossier). Op het CGVS vertelt u echter een heel ander verhaal. U stelt dat deze Sergatullah dollars bij u kwam inwisselen en u 200 afghani terug gaf als een geschenk of tip en dat u het niet wilde aannemen maar dat hij erop stond. Hij zou dit zelfs meerdere keren gedaan hebben en u ook dollars hebben verkocht aan een lagere prijs dan op de markt (CGVS, p. 10-11). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze markante incoherentie in uw verhaal, ontkent u dat u zoiets zou gezegd hebben bij DVZ en dat het niet zo gebeurd is. U stelt dat hij inderdaad dollars bij u kwam inwisselen, maar dat hij nooit geleend heeft bij u, dat hij u goed behandelde als een vriend (CGVS, p. 11). Als u dan gevraagd wordt of u uw verklaring achteraf niet

werd voorgelezen, antwoordt u dat het u niet werd voorgelezen en als het toch werd voorgelezen dan niet op die manier dat het erin stond (CGVS, p. 11). Als u dan nog een keer wordt gevraagd duidelijk te stellen of het u werd voorgelezen of niet na afloop van het interview, stelt u dat het u niet werd voorgelezen (CGVS, p. 11). Dergelijke opmerkelijke incoherentie met betrekking tot een essentieel onderdeel van uw asielrelaas en het feit dat u hier geen afdoende maar een eerder verwarde verklaring voor kan geven, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van wat u hier vertelt.

Een tweede bemerking heeft betrekking op uw verklaringen over deze klant Sergatullah, naar aanleiding van wie u verklaart later problemen te hebben verkregen vanwege de taliban. Opmerkelijk hier is dat u zelf heel wat vertelt over deze persoon maar vanaf het moment dat u meer specifieke en concrete vragen gesteld worden over een bepaald aspect of thema dat u aanhaalt, kan u hier niets meer over vertellen. Dit wekt sterk de indruk dat u een ingestudeerd verhaal vertelt en niet meer kan antwoorden wanneer er vragen worden gesteld die u niet verwacht of voorbereid heeft of die buiten de grenzen van uw verhaal gaan. Zo vertelt u dat hij soms een tijdje bij u bleef zitten op straat om te praten, maar wanneer u dan gevraagd wordt wat hij u dan allemaal zei als jullie daar zaten, dan kan u niets concreet vertellen, alleen maar dat hij iets vroeg over de zaak en over je familie en dat hij een paar woorden zei over Islam en god (CGVS, p. 11). Verder vertelt u dan dat hij goederen verhandelde, maar als u dan concreet gevraagd wordt daar meer over te vertellen, om welke goederen het ging en wat hij juist deed, dan kan u hier opnieuw niets concreet over vertellen. U zegt dan dat hij niet lang bij u zat om uitgebreid te praten, dat hij heel mysterieus sprak en dat u hem niet altijd goed begreep wat hij bedoelde (CGVS, p. 12). Als u dan gevraagd wordt of u niet meer doorvroeg als hij sprak over dergelijke dingen, stelt u dat hij het probeerde te ontwijken en dat hij gewoon 5-10 minuten bij u op een stoeltje zat (CGVS, p. 12). Ook over de reden waarom hij steeds die dollars bij u kwam inwisselen en hoe hij aan dat geld kwam kan u nagenoeg niets concreet vertellen. U kan alleen maar heel algemeen zeggen dat handelaars altijd werken met dollars en dat ze die dan komen inwisselen in afghani voor hun dagelijkse inkopen en dan begint u verder te vertellen over handel vanuit China en Pakistan in het algemeen (CGVS, p. 12). Als u dan opnieuw gevraagd wordt waar hij concreet mee bezig was en of u hier nooit meer over doorvroeg al die tijd dat u met hem spendeerde, antwoordt u dat u er niets meer concreet over weet want dat hij daar nooit lang bij u zat en dat u er nadien ook niet meer van wakker lag van wat hij precies deed (CGVS, p. 12-13). Hij zou u steeds vragen hebben gesteld over uw zaak en uw familie en over Imam Sahib, het waren gewone gesprekken tussen vrienden (CGVS, p. 13). Ook over het geld dat u soms van hem kreeg als geschenk of fooi of waarom hij u dollars aan een goedkopere prijs gaf zou u hem nooit doorgevraagd hebben waarom hij u die gunst deed (CGVS, p. 13). U verklaart dat het normaal werd en dat jullie bevriend werden en dat u er niet meer over nadacht (CGVS, p. 13). U verklaart dat u er niet van wakker lag, dat u die dingen allemaal niet weet en dat u er ook niet diep over nadacht (CGVS, p. 13). In eerste instantie kan hierbij opgemerkt worden dat het toch enigszins vreemd overkomt dat u zich hier nooit echte vragen bij gesteld heeft, waarom iemand die u eigenlijk niet echt kent u dergelijke gunsten zou verschaffen, en dit zelfs verschillende keren gedurende een hele tijd. Logischerwijze zou hier toch van u verwacht kunnen worden dat u zich hier vragen bij zou stellen en hierover zou doorvragen aan deze klant Sergatullah. In tweede instantie komt het eveneens vreemd en weinig aannemelijk over dat u niet kan antwoorden telkens wanneer u naar meer concrete informatie gevraagd wordt over iets dat u vertelt over deze Sergatullah, dit ondanks het feit dat u verklaart dat jullie een goede relatie kregen en elkaar regelmatig zagen en spraken, u noemt hem verschillende keren een vriend. In dat geval zou toch logischerwijze kunnen gesteld worden dat u dergelijke dingen wel over hem zou weten of dat u het hem wel zou kunnen vragen en dat hij u er ook een antwoord op zou geven. Het komt hier dan ook weinig geloofwaardig over dat hij u altijd alleen maar vragen zou gesteld hebben, dat hij u nooit iets concreet over zichzelf en zijn leven zou verteld hebben en dat hij u bovendien geregeld dergelijke financiële gunsten verschaft, maar dat u zich bij dit alles nooit enige vragen gesteld heeft. Uit het voorgaande blijkt dat u niet in staat bent uw relatie met Sergatullah op een overtuigende wijze te schetsen. Dit komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet ten goede.

Een volgende bemerking heeft betrekking op uw verklaringen over de problemen die u dan verkreeg vanwege de taliban. Als u gevraagd wordt wat u precies zou moeten doen voor de taliban en of u daar concreet meer over kan vertellen, kan u alleen maar vertellen dat u een zelfmoordaanslag zou moeten plegen en dat hij u meer details later zou vertellen (CGVS, p. 14). Als u dan gevraagd wordt of u hier dan zelf niet meer over doorvroeg wat u concreet zou moeten doen, aangezien u verklaarde dat u instemde het te doen (CGVS, p. 10-11), dan ontwijkt u de vraag en begint u te praten over het feit dat u zich probeerde te verzetten en zei dat u het hier niet mee eens was maar dat hij u dan op kwadere toon toesprak en toch overtuigde (CGVS, p. 14). Wanneer u dan even verder nog een keer gevraagd wordt iets meer concreet te vertellen over deze zelfmoordaanslag die u voor hen zou moeten plegen, waar dit zou plaats vinden, wanneer, op welk doelwit en hoe het concreet in zijn werk zou gaan, kan u alleen maar zeggen dat ze dat later nog zouden bepalen en u dat dan nog zouden laten weten op het moment van de aanslag zelf (CGVS, p. 14). Ook over waar u in Pakistan naartoe zou moeten gaan om

vertrouwd te geraken met jihad en wat u daar juist zou moeten doen kan u niets meer van concrete duiding geven (CGVS, p. 14). Eveneens op de vraag in opdracht van wie van de taliban u zou moeten werken kan u niets concreet antwoorden, u kan alleen maar heel algemeen vertellen dat het voor de beweging van de taliban was, dat er een stempel van de taliban op de brief stond en de hoofding van het Islamitisch Emiraat (CGVS, p. 14). Als u dan toch nog een keer gevraagd wordt of u hier niet iets specifiek kan zijn, stelt u dat hij gewoon over de taliban in het algemeen sprak, dat het ging over de beweging van de taliban in het algemeen en dat dat over de hele wereld kan zijn, dat het niet uitmaakt waar of bij wie precies (CGVS, p. 14). Enige concrete voorbeelden van talibancommandanten uit uw regio kan u eveneens niet geven (CGVS, p. 14). Ook over de reden waarom precies u gevisieerd en uitgekozen werd door de taliban om dit werk te doen kan u weinig concreet vertellen. Sergatullah zou u verteld hebben dat hij u uitkoos omdat hij u als een rustig iemand zag die niet echt opviel in de omgeving (CGVS, p. 10). Als u dan gevraagd wordt of u er ooit met andere wisselagenten in de bazaar over sprak, of zij ook op dergelijke manier benaderd werden en met gelijkaardige problemen geconfronteerd werden, antwoordt u dat u er nooit met iemand over sprak en zelfs als zij die problemen zouden hebben dat zij er dan niet over zouden komen vertellen aan u (CGVS, p. 15). Dergelijke verklaringen komen weinig overtuigend over, net als het door u beweerde feit dat de taliban u specifiek zouden uitkiezen om een zelfmoordaanslag te plegen, louter omwille van het feit dat u een rustig persoon bent die niet zou opvallen in de omgeving. Al deze verklaringen over de problemen die u verkreeg met de taliban komen zo weinig concreet en doorleefd over dat de geloofwaardigheid van wat u hier vertelt dan ook op fundamentele wijze in vraag kan worden gesteld. Bovendien wijkt de door u geschetste werkwijze van rekruteren sterk af van de gangbare manier van rekruteren door de taliban. Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt namelijk dat rekrutering meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's, wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Dat u door één van uw klanten onder druk zou gezet zijn is bijgevolg weinig overtuigend. Er dient volledigheidshalve tevens worden opgemerkt dat de taliban doorgaans personen motiveren om zich op vrijwillige basis bij hen aan te sluiten en deel te nemen aan de jihad. Iemand tegen zijn zin een zelfmoordaanslag laten plegen biedt niet veel garanties op een geslaagde missie.

Bovendien kan hierbij ook worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u buiten deze ene uitnodigingsbrief die u kreeg van Sergatullah nooit op een andere moment of op een andere manier gecontacteerd werd door de taliban, bedreigd werd door hen of lastig gevallen werd door hen (CGVS, p. 14). Hier komt het zeer vreemd en onlogisch over dat indien de taliban werkelijk specifiek u zouden viseren om een zelfmoordaanslag te plegen in hun naam, dat dit dan de enige manier zou zijn waarop ze u zouden contacteren en dat ze u dan verder met rust zouden laten en dat ze u op die manier dan ook de mogelijkheid zouden geven om uw voorzorgen te nemen en te vluchten, Sergatullah wist immers toch dat u het eigenlijk oneens was met deze praktijken en dat u probeerde zich hiertegen te verzetten.

Een vierde bemerking heeft betrekking op uw verklaringen en die van uw echtgenote over het feit dat u haar nooit iets over de problemen zou verteld hebben voor jullie vertrek uit Afghanistan. Jullie verklaren beide dat u thuis nooit over uw werk en ook nooit over de problemen die u kreeg vanwege de taliban sprak met uw echtgenote (CGVS, p. 15 en CGVS gehoor van uw echtgenote, p. 7-8). U zegt dat u het haar pas vertelde op het vliegtuig omdat ze op dat moment begon te huilen aangezien ze niet wist waar jullie heen gingen (CGVS, p. 15). Uw echtgenote verklaart hierbij dat ze wel al een tijd opmerkte dat u er bezorgd uit zag en dat u zich anders gedroeg, maar dat als zij er iets van vroeg dat u haar dan zei dat ze zich met haar eigen dingen moest bezig houden (CGVS, p. 7). Dit zou u haar eveneens telkens hebben gezegd als zij u iets vroeg over uw werk en activiteiten buitenhuis, u zou haar telkens gezegd hebben daar geen interesse voor te hebben (CGVS, p. 5). Hier komt het toch enigszins vreemd over dat u over dergelijke problemen nooit zou gesproken hebben met uw echtgenote, zelfs wanneer zij duidelijk merkte dat er iets aan de hand was en u er ook specifiek naar vroeg. Het lijkt vreemd en weinig aannemelijk dat u deze beslissing zou nemen voor uw gezin zonder er ook maar iets van aan uw vrouw te vertellen, dat u haar gewoon zou meenemen en er pas over zou beginnen praten op het moment dat jullie al in het vliegtuig zitten en dat zij begint te huilen. Het komt ook weinig aannemelijk over dat uw echtgenote er niet meer en dieper op zou hebben doorgevraagd, zeker op het moment dat jullie jullie woonplaats verlieten en dat u alles klaar maakte om te vertrekken. Vervolgens stelt u dan dat u haar het hele verhaal verteld heeft in het vliegtuig, op het moment dat ze dan begon te huilen en ernaar vroeg (CGVS, p. 15). Maar wanneer uw echtgenote hier dan enkele concrete vragen over gesteld worden, kan zij eigenlijk alleen maar vertellen dat u een zelfmoordaanslag zou moeten plegen en dat u opgeroepen was om jihad te voeren (CGVS, gehoor van uw echtgenote, p. 7). Als haar dan gevraagd wordt of u haar dan in het vliegtuig niet meer details verteld heeft -u verklaarde immers dat u haar het hele verhaal vertelde- dan kan zij alleen maar vertellen dat u haar zei dat het gevaarlijk was geworden en dat de

enige mogelijkheid om in leven te blijven was om te vluchten (CGVS, p. 8). Ook hier komt het vreemd over dat zij niets meer concreet kan vertellen over de problemen die de rechtstreekse aanleiding waren voor het vertrek van uw hele gezin uit Afghanistan, hoewel u wel verklaart haar het hele verhaal te hebben verteld in het vliegtuig. Ook van uw echtgenote kan immers verwacht worden dat zij uitleg kan geven bij de problemen die jullie vrezen bij terugkeer naar Afghanistan.

Een laatste opmerking die kan worden gemaakt betreft uw verklaringen met betrekking tot recent contact dat u gehad heeft met uw familie die nu nog in Afghanistan verblijft en datgene wat u weet over de huidige situatie van uw problemen daar. Als u en uw echtgenote aan het begin van jullie interview gevraagd wordt naar contact met uw familie sinds jullie vertrek uit Afghanistan, verklaren jullie beide nog contact te hebben met verschillende familieleden, waaronder uw schoonouders, de broers en zus van uw echtgenote en uw oom en tante in Kabul stad, alsook de oom aan wie u alles vertelde voor uw vertrek en die u dan ook aanraadde te vluchten (CGVS, p. 9 en CGVS gehoor van uw echtgenote, p. 6). Jullie spreken met hen over gewone dingen, over hun leefomstandigheden, hun gezondheid en de familie van uw echtgenote is droevig dat jullie zo plots zijn vertrokken (CGVS, p. 9 en CGVS gehoor van uw echtgenote, p. 6). Nergens uit deze verklaringen blijkt dat u of uw echtgenote hen iets vroegen over de situatie van uw problemen in Afghanistan, wat toch wel vreemd overkomt aangezien jullie omwille van deze problemen jullie land zijn ontvlucht en alles hebben achtergelaten. Redelijkerwijze zou dan toch wel van u verwacht kunnen worden dat u hier naar zou informeren als u met hen spreekt en dat u hier spontaan over zou vertellen als u hier op het interview naar gevraagd wordt. Wanneer u dan later tijdens het interview specifiek gevraagd wordt naar wat u weet over de huidige stand van zaken van uw problemen in Afghanistan, dan stelt u dat u gehoord heeft dat er onbekenden nog naar u komen vragen bij de winkelier waar u vaak bijzat, hij zou uw oom verteld hebben dat er mensen naar u op zoek waren (CGVS, p. 14). U stelt dat ze zeker nog achter u aan zouden zitten (CGVS, p. 14). Maar als u dan gevraagd wordt hier concreet meer te vertellen, wat u hierover verteld werd door uw oom en of u er niet meer over doorvroeg, verklaart u er niets meer concreet dan dat over te weten, die mensen die de winkelier Qadir vragen over u kwamen stellen zouden zich nooit voorgesteld hebben of nooit hun identiteit hebben gegeven (CGVS, p. 14-15). Op het einde van het interview verklaart u opnieuw niets meer te weten over de huidige situatie van uw problemen in Afghanistan en vervolgens begint u te vertellen over de algemene problemen en onveilige situatie en het feit dat het terrorisme en het terroriseren van mensen nog steeds aan de gang is (CGVS, p. 16). En ook uw echtgenote kan hier niets over vertellen, zij wijt dit aan het feit dat u een man bent die alles voor zichzelf houdt en dat u haar ook verwijt dat de aard van de vrouw is dat als zij het zou weten dat ze het dan aan andere mensen zou doorvertellen (CGVS, gehoor van uw echtgenote, p. 8). Indien deze problemen zich werkelijk zouden hebben voorgedaan, zou toch redelijkerwijze van u verwacht kunnen worden dat u hier meer concreet over zou doorvragen als u spreekt met mensen in Afghanistan en zeker wanneer uw oom u vertelde dat er blijkbaar mensen naar u zouden zijn komen vragen in de bazaar waar u werkte. Het feit dat u dit niet gedaan heeft en dan ook niets concreet hierover kan vertellen maakt uw verklaring dat ze zeker nog achter u aan zullen zitten in Afghanistan dan ook louter speculatief van aard. Uw verklaringen tonen een gebrek aan interesse in het verdere verloop van uw problemen in Afghanistan aan waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas bijkomend ondermijnd wordt.

Hierbij dient ook te worden vermeld dat u nooit een poging hebt ondernomen om aangifte te doen van deze door u aangehaalde problemen met de taliban of om bescherming, hulp of advies te vragen bij de politie, Afghaanse autoriteiten of andere internationale hulporganisaties (CGVS, p. 16).

De taskara die u voorlegt ter ondersteuning van uw identiteit en asielrelaas, kunnen de bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw taskara bevestigt immers enkel uw Afghaanse identiteit, dewelke hier niet ter discussie staat. In verband met de overige documenten die u voorlegt dient te worden opgemerkt dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een geloofwaardig en coherent asielrelaas, wat hier niet het geval is. Hieraan dient te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker. Bovendien dient hierbij ook nog te worden opgemerkt dat u –hoewel u op het moment van het interview op het CGVS reeds meer dan 4 maanden in België verblijft (CGVS, p. 17) en verklaart contact te hebben met verschillende familieleden in Afghanistan (CGVS, p. 8-10)- niets van originele documenten kan voorleggen op het moment van het interview. De verklaring die u hiervoor geeft dat u niet wist dat dit nodig was omdat niemand u het zei in het centrum en ook niet tijdens het eerste interview (CGVS, p. 4), komt weinig overtuigend over en bovendien spreekt u uzelf hiermee tegen aangezien u aan het begin van het interview zelf vermeldde dat uw advocaat vroeg naar uw documenten (CGVS, p. 3), u was hiervan dus blijkbaar wel op de

hoogte. Hier komt het dan ook enigszinds vreemd over dat u na het interview op het CGVS er wel in slaagt om uw taskara en de uitnodigingsbrief van de taliban te laten opsturen in 8 dagen, terwijl dat de voorbije 4 maanden dan niet gelukt zou zijn. Bovendien verklaarde u op het interview dat u niets meebracht van documenten uit angst en dat u ook geen idee heeft of die documenten nog steeds bij uw oom waren of niet, zelfs om het nu op te vragen vertelde u angst te hebben (CGVS, p. 13). Hier komt het dan ook vreemd over dat u dan wel zonder problemen en angst binnen de 8 dagen na het interview de documenten kan verkrijgen, terwijl dit -zoals reeds vermeld- de voorbije 4 maanden niet zou gelukt zijn. Dit gebrek aan inspanning om uw originele en relevante documenten tijdig te bekomen vanuit Afghanistan, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielaars.

Hoewel uw werkzaamheden gedurende 5 jaar als kleine zelfstandige geldwisselaar aan de money exchange market van Sarai in Imam Sahib niet betwist worden, oordeelt het CGVS op basis van voorgaande argumentatie dat de bedreigingen en vervolging vanwege de taliban die u hierbij betreft op verschillende punten onvoldoende overtuigend en onvoldoende geloofwaardig is om een doelgerichte persoonlijke vrees voor vervolging vanwege de taliban aan te tonen bij een huidige terugkeer naar Afghanistan. Uw verklaring dat u nergens in Afghanistan veilig bent want dat Afghanistan niet zo groot is en dat ze u overal zullen komen zoeken (CGVS, p. 16), wordt dan ook niet aanvaard.

Op basis van al het voorgaande concludeert het CGVS dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2 a en b.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel u op basis van uw verklaringen aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit Imam Sahib in de provincie Kunduz, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in Kabul stad. Wanneer u gevraagd wordt naar andere familieleden in Afghanistan die belangrijk voor u zijn, buiten uw eigen ouders en uw schoonfamilie, antwoordt u dat u nog een tante en oom heeft langs moeders zijde die in Kabul wonen (CGVS, p. 9). U vertelt hierover dat uw tante huisvrouw is en dat haar man een eigen cosmetica winkel heeft in de bazaar en dat ze ook een eigen huis en een auto hebben (CGVS, p. 9). Uw echtgenote bevestigt deze verklaringen en voegt hier nog aan toe dat jullie eveneens recent telefonisch contact met hen hebben (CGVS gehoor van uw echtgenote, p. 6). Ook nog één van uw ooms langs moeders zijde blijkt in Kabul stad te wonen (CGVS, p. 9 en CGVS gehoor van uw echtgenote, p. 6). Op basis van deze verklaringen concludeert het CGVS dat u over een degelijk en afdoend familiaal/sociaal netwerk beschikt in Kabul stad, hetwelk voldoende bemiddeld blijkt om u en uw gezin op te vangen, om u te hervestigen in de hoofdstad Kabul. Volledigheidshalve dient ook opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) zelfs vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om met zijn gezin naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. Vanuit het kader van een asielaarsdossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Kabul stad in de weg staat. Hier kan bovendien ook nog de kanttekening bij gemaakt worden dat u en uw gezin eventueel ook terecht zouden kunnen in de veilige regio van Charekar in Parwan waar uw voltallige schoonfamilie woont (CGVS, p. 8-9 en CGVS gehoor van uw echtgenote, p. 6). Uit uw verklaringen en die van uw echtgenote blijkt immers dat ook zij jullie een afdoend en degelijk opvangnetwerk kunnen bieden. Zowel uw schoonvader als één van uw schoonbroers baten een eigen kruidenierszaak uit en uw andere schoonbroer werkt in de transportsector en vervoert goederen met een vrachtwagen en ook met hen hebben jullie regelmatig recent contact (CGVS, p. 8-9 en CGVS gehoor van uw echtgenote, p. 6). Vanuit Kaboel hoeven jullie immers niet door onveilige districten te reizen om jullie naar het district Charikar in de provincie Parwan te begeven (zie informatie die toegevoegd is aan het administratieve dossier).

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande

op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen eveneens niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Parwan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Uit diezelfde analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de situatie in de provincie Parwan als 'veel stabiel' wordt omschreven, in vergelijking tot andere omliggende provincies rond Kabul. Alhoewel er zich in gebieden waar er een Pashtoun-meerderheid is nog problemen kunnen voordoen, blijft het in de andere districten van Parwan rustig. Betreffende het district Charikar bleek dat er geen sprake was van veiligheidsincidenten waaruit geconcludeerd zou kunnen worden dat er voor burgers een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012).

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul en in het district Charekar in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul en in het district Charekar in de provincie Parwan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ten aanzien van S. Z.:

"A. Feitenrelaas

U, S. Z., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadjiek origine te zijn, afkomstig uit Parwan. U verklaart 24 jaar oud te zijn en te zijn geboren in de stad Charekar in het gelijknamige district in de provincie Parwan. Na uw huwelijk met S. S. M. (OV nr. 7505213 en CGVS nr. 12/14278) verhuisde u naar Imam Sahib in de provincie Kunduz, waar jullie ook woonden tot aan jullie vertrek naar Europa. Jullie hebben samen 2 dochters, die jullie in België vergezellen.

Wat betreft de problematiek waarmee jullie gezin in Afghanistan geconfronteerd werd en op basis waarvan jullie Afghanistan dienden te ontvluchten verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan uw echtgenoot S. S. M. (zie ook hieronder).

“(…)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekers vragen in hooforde om hen als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hen subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen.

Verzoekers stellen dat de commissaris-generaal artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet juist heeft toegepast. Verzoekers verwijzen naar de artikelen 197, 198 en 199 van het *Handbook on Procedure*. Verzoekers stellen dat de commissaris-generaal een onmiskenbare beoordelingsfout begaat door telkens de voor verzoeker nadeligste interpretatie te kiezen. Verzoekers herhalen hun asielmotieven en wijzen erop dat verzoeker heel veel vragen over politiek en aardrijkskunde juist heeft beantwoord. Verzoekers stellen dat het UNHCR en het BCHV op 24 maart 2009 tijdens de hoorzitting over de evaluatie van de nieuwe asielprocedure in de Senaat de beoordeling van de geloofwaardigheid van de asielzoeker door het CGVS en de beperkte onderzoeksbevoegdheid van de Raad in vraag hebben gesteld. Verzoekers verwijzen ook naar een arrest van de algemene vergadering van de Raad.

Verzoekers stellen dat de commissaris-generaal rekening moet houden met hun politieke kenmerken. Ze verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State en van de Raad en naar de richtlijnen van het UNHCR.

Verzoekers stellen dat de commissaris-generaal niet aantoont dat verzoeker op bescherming zou hebben kunnen rekenen als hij deze bij zijn nationale autoriteiten zou hebben gezocht. Verzoekers verwijzen verder naar rechtspraak van het Hof van Cassatie, de Raad van State en het hof van beroep van Luik en naar artikel 8.2 van de Richtlijn 2005/85/EG, naar artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG en naar artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verzoekers stellen dat de taliban verzoeker ook in Kaboel kunnen vinden. Kaboel ligt immers helemaal niet ver van de provincie Kunduz en bovendien is Afghanistan geen groot land. Verzoekers stellen ook dat uit het nieuws blijkt dat Kaboel geen veilige stad is. Elke maand worden immers heel veel personen vermoord en er zijn ook altijd aanslagen. Wat de provincie Parwan betreft, blijkt uit het Cedoca-rapport dat er in de eerste helft van 2011 negenenzestig incidenten waren en dat de veiligheidssituatie als verslechterend wordt omschreven. Verzoekers verwijzen ook naar een aanval in augustus 2011 in de compound van de gouverneur in Charikar waarbij negentien mensen omkwamen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend. De Raad hecht immers geen geloof aan hun asielaanvraag. Verzoekers verklaringen zijn immers tegenstrijdig en weinig aannemelijk.

Zo heeft de commissaris-generaal terecht gesteld dat de verklaringen die verzoeker tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft afgelegd niet volledig overeenkomen met zijn verklaringen bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker immers dat Sergatullah geld van hem leende terwijl hij bij het Commissariaat-generaal stelde dat hij van Sergatullah geld ontving als geschenk of tip. Beide verklaringen zijn niet met elkaar verenigbaar. Verzoekers weerleggen deze vaststelling ook niet in hun verzoekschrift. Bovendien verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat toen Sergatullah hem opnieuw geld vroeg en hij dit weigerde, Sergatullah eiste dat hij voor de taliban zou werken. Als hij dat niet deed zou hij vermoord worden. Uit deze verklaringen blijkt niet dat er tussen verzoeker en Sergatullah een vriendschappelijke band bestond, wel integendeel. Bij het Commissariaat-generaal gaf hij echter een heel andere indruk en stelde hij zelfs onomwonden dat hij en Sergatullah bevriend waren (gehoorverslag, 10, 13). Van verzoeker mag worden verwacht dat hij eensluidende verklaringen aflegt over zijn relatie met de persoon die aan de basis ligt van zijn problemen en van zijn vertrek uit Afghanistan.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat iemand tegen zijn zin een zelfmoordaanslag laten plegen niet veel garanties biedt op een geslaagde missie. Het is dan ook weinig aannemelijk dat de taliban van verzoeker zouden eisen dat hij een zelfmoordaanslag zou plegen. Ook uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de rekrutering door de taliban op vrijwillige basis gebeurt (Cedoca-rapport *Afghanistan – Rekrutering door gewapende groepen*, 19 april 2011, 6).

Om deze redenen hecht de Raad geen geloof aan het asielaanvraag. Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat ze gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoekers stellen dat verzoeker heel veel vragen over politiek en aardrijkskunde juist heeft beantwoord. Dit verandert echter niets aan bovenstaande vaststellingen.

Verzoekers stellen ook dat de commissaris-generaal niet aantoont dat verzoeker op bescherming zou hebben kunnen rekenen als hij deze bij zijn nationale autoriteiten zou hebben gezocht. De vraag naar mogelijke bescherming door de nationale autoriteiten stelt zich hier echter niet, aangezien aan het asielaanvraag geen geloof wordt gehecht.

De vele verwijzingen naar wetgeving en rechtspraak in het verzoekschrift worden niet concreet op de bestreden beslissing toegepast, zodat ze hier niet dienstig zijn.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoekers niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag maken verzoekers vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat verzoekers over een binnenlands beschermingsalternatief beschikken in de stad Kaboel en in het district Charikar.

De commissaris-generaal heeft terecht geoordeeld dat burgers in de stad Kaboel en in het district Charikar op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is immers geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel en in het district Charikar een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers maken in hun verzoekschrift melding van aanslagen in Kaboel en in Charikar maar ze tonen niet aan dat er in de stad Kaboel en in het district Charikar aanhoudend wordt

gevochten en dat antiregeringselementen er permanent aanwezig zijn, zodat er geen reden is om aan te nemen dat er op dit ogenblik een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers stellen tot slot dat de taliban verzoeker ook in Kaboel kunnen vinden. Hierboven is echter reeds geoordeeld dat aan verzoekers' asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, zodat dit geen reden kan zijn waarom verzoekers zich niet in Kaboel zouden kunnen vestigen.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Vernietiging

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER